

הַלְבוֹת שָׂאָר אַבוֹת הַטְּמְאוֹת פֶּרֶק ג

א. נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר, מְטַמְּאָה מִן הַתּוֹרָה: מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לָמְדוּ שֶׁזֶה שֵׁנָאמֵר "וְכָל-נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר תֹּאכַל נִבְלָה וּטְרֵפָה, בָּאֲזָרָח, וּבְגֵר: וְכִבְס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם" (ויקרא יז, טו) אֵינוֹ מְדַבֵּר אֲלָא בְּאוֹכַל נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר בְּלֶבֶד, שֶׁהוּא אֶסוּר מִשּׁוּם נִבְלָה וּטְרֵפָה.

ב. וְכִיצַד הִיא טְמֵאָתָה: אֵינָה מְטַמְּאָה לֹא בַּמַּגֵּעַ וְלֹא בַּמִּשָּׁא, וְלֹא כְּשֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַפֶּה, אֲלָא בְּתוֹךְ בֵּית הַבְּלִיעָה שֵׁנָאמֵר "וְכָל-נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר תֹּאכַל" (ויקרא יז, טו), אֵינָה מְטַמְּאָה אֲלָא בְּבֵית הַנֶּפֶשׁ. וְזֶה שֵׁנָאמֵר "תֹּאכַל" לְתֵן שְׁעוֹר לְטְמֵאָתָה כְּשֶׁעוֹר אָכִילָהּ, שֶׁהִיא כְּזִית. וְהָרִי נֹאמֵר בָּהּ "וְכִבְס בְּגָדָיו" (שם) מְלַמֵּד שֶׁהַמִּטְמֵא בָּהּ מְטַמֵּא בְּגָדִים עַד שִׁיפְרֹשׁ מִמִּטְמְאָיו, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

ג. כִּיצַד: הַבּוֹלֵעַ כְּזִית מִנִּבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר, וְנֹגֵעַ בְּכָלִים בְּשַׁעַת בְּלִיעָתוֹ טְמֵאן, וְנִעְשֹׂו רֵאשׁוֹן לְטְמֵאָה. הִיָּה נּוֹגֵעַ בְּאָדָם וּבְכָלִי חָרָס בְּשַׁעַת בְּלִיעָתוֹ לֹא טְמֵאן, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּשָׂאָר אַבוֹת הַטְּמְאוֹת. וְאַחֵר שֶׁבֹלֵעַ אֵינוֹ מְטַמֵּא שָׂאָר כָּלִים, שֶׁהָרִי הוּא כָּלִי רֵאשׁוֹן לְטְמֵאָה אַחֵר שִׁפְרֹשׁ מִמִּטְמְאָיו: שֶׁאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא טָעוֹן טְבִילָה וְהָעֶרֶב שָׁמֶשׁ, אֵינוֹ מְטַמֵּא כָּלִים.

ד. אֵין נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר צְרִיכָה מַחֲשָׁבָה, לְטַמֵּא טְמֵאָה זֹו הַחֲמוּרָה; אֲלָא כִּיּוֹן שֶׁבֹלֵעַ מִמֶּנָּה כְּזִית מִכָּל מְקוֹם, הָרִי זֹו מְטַמְּאָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה.

ה. חֲשַׁב עָלֶיהָ לֹאֲכִילָהּ, הָרִי זֹו מְטַמְּאָה טְמֵאָת אַכְלִין; וְהָרִי הִיא כֹּאכַל רֵאשׁוֹן לְטְמֵאָה אֵף עַל פִּי שֶׁלֹא נִגְעָה בָּהּ טְמֵאָה אַחֶרֶת, אֵינָה צְרִיכָה הַכָּשֵׁר.

ו. פָּרָה אֲדָמָה וּשְׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִים אֵינָן כֵּן, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מְטַמְּאִין הַמִּתְעַסֵּק בָּהֶן: אִם חֲשַׁב עָלֵיהֶן לֹאֲכִילָהּ צְרִיכִין שֶׁתִּגַּע בָּהֶן הַטְּמֵאָה, וְאַחֵר כֵּן יְטַמְּאוּ טְמֵאָת אַכְלִין.

ז. כְּזִית מִנִּבְלַת בְּהֵמָה, שֶׁתִּחַבּוּ בְּכוֹשׁ וְהַכְּנִיסוּ לְתוֹךְ מְעֵי הָאִשָּׁה מִלְּמַטָּה, אוֹ שֶׁהַכְּנִיסוּ לְבֵית בְּלִיעָתוֹ שֶׁלַחֲבֵרוֹ, בְּמָקוֹם שֶׁנִּבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר מְטַמְּאָה הָרִי זֶה טְמֵא מִשּׁוּם נוֹשָׂא, לֹא מִשּׁוּם נּוֹגֵעַ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּתַחֲלַת הַסֵּפֶר.

ח. הַכוֹרֶךְ כְּזִית מִבֶּשֶׂר נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר בַּחֲזָרָת וְכִיּוֹצָא בָּהּ, וּבִלְעוּ אֵף עַל פִּי שֶׁלֹא נִגַּע בְּגִירוֹנוֹ, הָרִי זֶה טְמֵא; כְּרָכוּ בְּסִיב, וּבִלְעוּ הָרִי זֶה טְהוֹר.

ט. הַבּוֹלֵעַ נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר, וְאַחֵר שֶׁבֹלֵעַ הַקִּיאָה קֵדָם שֶׁתִּתְּאֶכֶל הָרִי זֶה אֵינוֹ מְטַמֵּא כְּשֶׁתִּצָּא לְגִירוֹנוֹ, בְּשַׁעַת שֶׁמִּקִּיאָה: שֶׁאֵינָה מְטַמְּאָה בְּבֵית הַנֶּפֶשׁ אֲלָא בְּשַׁעַת בְּלִיעָהּ, לֹא בְּשַׁעַת שֶׁמִּקִּיא אוֹתָהּ.

י. מְעֵי שֶׁלִּנְבְּלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר שֶׁבִּלְעוּ, מְקַצְתוּ בְּבֵית הַבְּלִיעָה וּמְקַצְתוּ בַּחוּץ בְּתוֹךְ פִּיו אִם יֵשׁ בְּבֵית הַבְּלִיעָה כְּזִית, הָרִי זֶה טְמֵא; וְאִם לֹאוֹ, טְהוֹר.

יא. בֹלֵעַ מִמֶּנָּה אֶבֶר שָׁלֵם שָׂאִין בּוֹ כְּזִית, אֵינוֹ מְטַמֵּא. אֶפְלוּ נָטַל צִפּוֹר, וְאָכְלָהּ אִם יֵשׁ בָּהּ כְּזִית, נְטֵמָא; וְאִם לֹאוֹ, טְהוֹר.

יב. הַכְּנָפִים וְהַנוֹצָה אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן כֹּאכְלִין, וּמְטַמְּאִין וּמְטַמְּאִין טְמֵאָת אַכְלִין אֵינָן מְצַטְרָפִין בְּנִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר לְכְּזִית; אֲבָל

המקומות הרבים הקרובים לפֶּשֶׁר מִן הַחֲרָטוֹם, וְהַצְפָּרְנִים
הָרִי הֵן כְּבֶשֶׂר, וּמִצְטָרְפִין לְכֹזִית. רֹאשֵׁי אֲגָפִים, וְרֹאשׁ הַזָּנָב,
וְהַעֲצָמוֹת, אֶפְלוּ הָרְפוֹת אֵינָן מִצְטָרְפִין.

יג. הָאוֹכֵל מִנְבֵּלַת הָעוֹף הַטָּהוֹר, מִן הַעֲצָמוֹת הָרְפִין, אוֹ מִן
הַגִּידִין, וּמִן הַשִּׁלָּל שֶׁלְּבִיצִים, וּמִן הָדָם, וּמִבֶּשֶׂר מִן הַחֵי מִמֶּנּוּ
הָרִי זֶה טָהוֹר; אֲבָל הָאוֹכֵל מִן הָאֲשָׁפוֹל שֶׁלְּבִיצִים, וּמִן הַקֶּרֶקֶבָן,
וּמִבְּנֵי הַמַּעִים, אוֹ שֶׁהִמָּחָה אֶת הַחֶלֶב בָּאוֹר וּגְמָאוּ הָרִי זֶה טָמֵא
כָּאוֹכֵל מִבֶּשֶׂרָה, שֶׁהַשּׁוֹתֶה בְּכֻלָּל אוֹכֵל. הַמָּחָהוּ בַּחֲמָה וּגְמָאוּ
טָהוֹר, שֶׁהָרִי הַסְּרִיחוֹ.

יד. נְבֵלַת הָעוֹף הַטָּהוֹר שֶׁנִּפְסְדָה מִלֶּאֱכֹל הַכֶּלֶב, טָהוֹרָה; וְכֵן
אִם יִבְשֶׁה כַּחֲרָס, וְאֵינָהּ יְכוּלָה לְהַשְׁרוֹת בְּפוֹשְׁרִין מַעַת לַעַת
וּלְחֹזֵר לְכֻמוֹת שֶׁהִיתָה הָרִי זֶה טָהוֹרָה. וְהָאוֹכֵל נֹצֵל שֶׁלִּנְבֵּלַת
הָעוֹף הַטָּהוֹר, הָרִי זֶה טָהוֹר.

טו. עוֹף טָהוֹר שֶׁנִּטְרַף, וְנִשְׁחַט שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה שְׁחִיטָתוֹ
מִטְהַרְתּוֹ, וְאֶפְלוּ נִשְׁחַט בְּעֶזְרָה; וְאִם נִמְלַק, וְנִמְצָא טְרֵפָה אֵין
מְלִיקָתוֹ מִטְהַרְתּוֹ.

טז. נִמְצָאת אוֹמֵר שֶׁהַשּׁוֹחֵט עוֹף טָהוֹר בֵּין בַּחוּץ בֵּין בְּפָנִים, בֵּין
קִדְשִׁים בֵּין חֻלִּין הָרִי זֶה טָהוֹר; וְהַמּוֹלֵק חֻלִּין בְּפָנִים, אוֹ שְׁמֵלֶק
קִדְשִׁים בַּחוּץ הָרִי אֵלּוּ מְטַמְּאִין בְּגָדִים בְּבֵית הַבְּלִיעָה.

יז. הַמּוֹלֵק קִדְשִׁים בְּפָנִים אִם הָיוּ רְאוּיִין לְקֶרֶבָן, וְלֹא נִמְצָאוּ
בְּהֵן מוּמִין שֶׁבְּאַרְנוּ בְּמִקְוֶמֶן הָרִי אֵלּוּ טָהוֹרִין. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, עֲגֻלָּה
עֲרוּפָה שֶׁנִּעְרְפָה כְּהִלְכָתָהּ טָהוֹרָה: כִּפְרָה כְּתוּב בָּהּ כִּקְדָשִׁים.
וְכֵן אִם נִשְׁחָטָה אַחֵר יִרְדָּתָה לְנַחַל אֵף עַל פִּי שְׁאִסוּרָה בַּהֲנִיָּה,
הַצִּילָה אוֹתָהּ שְׁחִיטָתָה מִיָּדִי נְבִלָה.

יח. נְבֵלַת הָעוֹף הַטָּמֵא טָהוֹרָה, וְאֵינָהּ מְטַמְּאָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה;
וְאִם חָשַׁב עָלֶיהָ לֶאֱכִילָהּ, וְהִכְשֶׁרָה הָרִי הִיא כְּאֹכְלִין טָמֵאִין,
שֶׁהֵן רֹאשׁוֹן לְטַמְּאָה. הַכֹּנָפִים, וְהַנּוֹצָה, וְהַמְּקוֹמוֹת הָרְבִים מִן
הַחֲרָטוֹם וּמִן הַצְּפָרְנִים שְׁלָה הָרִי הֵן כְּבֶשֶׂרָה.

יט. אֶחָד הָעוֹף הַטָּהוֹר, וְאֶחָד הָעוֹף הַטָּמֵא אֲבֵר הַפּוֹרֵשׁ מֵהֵן
טָהוֹר, וְאֵין בּוֹ טַמְּאָה כָּלֹל: לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר "וְלֹאֲלָהּ, תִּטְמָאוּ . . .
לְכָל-הַבְּהֵמָה" (ויקרא יא, כד-כו) יְכוּל אוֹצִיא אֲנִי אֶת הָעוֹף, שֶׁאֵין
לוֹ פְּרָסָה; וּמִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ, שֶׁלֹּא בָּא הַכְּתוּב אֶלֶּא לְטַמְּא
אֲבֵר מִן הַחֵי שֶׁלְּבַהֲמָה אוֹ שֶׁלְּחִיָּה.

כ. אֲבֵר מִן הַמֵּת מִן הָעוֹף, הָרִי הוּא כְּנְבֵלַת הָעוֹף שֶׁפָּרַשׁ מִמֶּנּוּ:
אִם הִיתָה נְבֵלַת עוֹף טָהוֹר, מְטַמְּא טַמְּאָה חֲמוּרָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה
בְּכֹזִית; וְאִם חָשַׁב עָלָיו לֶאֱכִילָהּ, מְטַמְּא טַמְּאָת אֹכְלִין. וְאִם
הִיתָה נְבֵלַת עוֹף טָמֵא, מְטַמְּא טַמְּאָת אֹכְלִין, אִם חָשַׁב עָלָיו,
וְהִכְשֶׁר; וְאֵינּוּ מְטַמְּא טַמְּאָת אֹכְלִין אֲחֵרִים, עַד שִׁיְהִיָּה בּוֹ
כְּפִיצָה, כְּשֶׁעוֹר כָּל הָאֹכְלִין לְטַמְּא, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאֵר.

הַלְבוֹת שְׂאֵר אֲבוֹת הַטַּמְּאוֹת פֶּרֶק ד'

א. שְׁמוּנָה שְׂרָצִים הָאֲמוּרִים בַּתּוֹרָה וְהֵן הַחֹלֵד, וְהַעֲכָבֵר, וְהַצֵּב,
וְהָאֲנָקָה, וְהַכּוֹחַ, וְהַלְטָאָה, וְהַחֲמָט, וְהַתְּנַשְׁמַת טַמְּאָת כָּלֹן
שׁוּוֹה, וְהֵן הַנִּקְרָאִין שְׂרָץ לְעִנְיַן טַמְּאָה.

ב. השרץ אב מאבות הטמאות, מטמא אדם וכלים במגע, וכלי חרס באויר, ואינו מטמא במשא; והנוגע בו, אינו מטמא בגדים בשעת מגעו. ושעור טמאתו בכעדשה, וכל השרצים מצטרפין לכעדשה.

ג. האברים, אין להן שעור: אבר מן השרץ כבריתו בשר וגידים ועצם, שהוא פחות מכעדשה בין שפרש מן החי, בין שפרש מן המת מטמא טמאתו: והוא שיהיה בבשר שעליו, או במוח שבעצם כדי להעלות ארוכה.

ד. בשר מן החי הפורש מן השרץ טהור, שאין מטמא אלא אבר הדומה לשרץ כלו: מה שרץ בשר וגידים ועצמות, אף אבר הפורש ממנו בשר וגידים ועצמות. הפליה והכבד והלשון וכיוצא בהן אף על פי שהן אבר, ואין עושין חליפין הרי הן כבשר; ואם פרשו מן החי, טהורין.

ה. דם השרץ כבשרו, ומצטרף לכעדשה כל זמן שהוא מחבר בבשר. עצמות השרץ וגידיו וצפרניו, טהורין. ועור החלד והעכבר והצב והתנשמת טהור, אף על פי שהוא לח ועדין לא עבדו ולא הלך בו כדי עבדה.

ו. אבל עור האנקה והכוח והלטאה והחמט כבשרן, ומטמא בכעדשה; ואם עבדן, או שהלך בהן כדי עבדה טהורין. וכמה כדי עבדה, כדי הלוך ארבעת מילין.

ז. קלית השרץ הנוגע בה טהור, אף על פי שהיא מלאה מוח: והוא שיהיה המוח מתקשקש, שאינו מעלה ארוכה; אבל אם היה עומד במקומו, ויש בו כדי להעלות ארוכה בחי מבחוץ הרי הנוגע בה טמא ככל האברים שיש בהן להעלות ארוכה, כמו שבארנו. נקבה הקליה בכל שהוא הנוגע בה מכל מקום, טמא.

ח. ביצת השרץ המרקמת אף על פי שהשרץ נראה מתוכה, טהורה; נקבה כל שהוא, הנוגע בה טמא. שרץ שחציו בשר וחציו אדמה הנוגע בבשר, טמא; ובאדמה, טהור: ואם השריץ על פני כלו הנוגע באדמה שעדין לא נגמרה צורתו, טמא.

ט. בשר השרץ שנפסד והבאיש, ונפסל מלאכל הכלב טהור. יבש עד שנעשה כחרס אם יכול להשרות בפושרין מעת לעת ולחזר לכשהיה, מטמא; ואם לאו, טהור ואפלו פאכלין טמאים, אינו מטמא.

י. במה דברים אמורים, במקצת השרץ. אבל שרץ שיבש ושלדו קים, או שנשרף ושלדו קים הואיל ותבנית כלו קים, הרי זה מטמא; וקרוב בעיני, שטמאה זו מדבריהם.

יא. כזית מן הנבלה או כעדשה מן השרץ, שצמקו וחסרו טהורין; פחות מכעדשה מן השרץ ופחות מכזית מן הנבלה, שנתפחו ועמדו על כשעור מטמאין מדברי סופרים. היו כשעור בתחלה, וצמקו וחסרו ותפחו עד שהגיעו לשעורן הרי אלו מטמאין כשהיו, דין תורה; וכן אתה אומר, בכזית מן המת.

יב. השרץ אינו מטמא, עד שימות; התזו ראשיהן אף על פי שעדין הראש מערה בעור הגוף, ואף על פי שהן מפרכסין כזנב הלטאה הרי אלו טמאין.

יג. שאר שקצים ורמשים כלן, כגון צפרדע והנחש והעקרב וכיוצא בהן אף על פי שהן אסורין באכילה הרי הן טהורין מפלוג, ואפלו כאכלין טמאין אינן; ואין לה בכל השרצים כלן מה שמטמא במותו, חוץ משמונת מינין המפרשין בתורה.

הלכות שאר אבות הטמאות פרק ה

א. שכבת זרע אב מאבות הטמאות, מטמאה אדם וכלים במגע, וכלי חרס באויר, ואינה מטמאה במשא; ואין המטמא בה, מטמא בגדים בשעת מגעו. ואחד הנוגע בה, או הרואה אותה מבשרו שניהן ראשון לטמאה, דין תורה.

ב. וכמה שעורה לנוגע, בכעדשה; ולרואה, בכל שהוא. ואין הרואה טמא, עד שתצא ממנו ויחתם פי אמה שנאמר "אשר תצא ממנו שכבת-זרע" (ויקרא טו, לב; ויקרא כב, ד), ונאמר "או-החתים בשרו" (ויקרא טו, ג); לפיכך אפלו ראה בקיסם הואיל והגיעה לפי אמה, נטמא. ואחד הרואה מחמת בשרו, או הרואה באנס הרי זה טמא.

ג. אין שכבת זרע שלקטן מטמאה, עד שיהיה בן תשע שנים ויום אחד. שכבת זרע אדמה, טהורה עד שתהיה לבנה, ונמשכת. וכל שכבת זרע שאין כל גופו שלאדם מרגיש בה, אינה מטמאה; לפיכך אם ראה בלא קשוי, ולא תאוה אינה מטמאה משום שכבת זרע. נעקרה בהרגשה אף על פי שיצאת שלא בהרגשה, טמאה.

ד. המהרהר בלילה, וראה ששמש מטה בחלום, ועמד ונמצא בשרו חם אף על פי שלא מצא שכבת זרע, הרי זה טמא: פיין ששמש בחלום, כבר ראה בהרגשה ולפיכך מצא בשרו חם; והיתה מעט ונתקנתה בבשרו או בכליו, ולפיכך לא מצא לחלוחית. הרהר ולא מצא בשרו חם, או שמצא בשרו חם ולא הרהר טהור.

ה. המטיל מים, וראה מים חלוקין או עכורין בתחלה טהור; ראה אותן באמצע, או בסוף הרי זה טמא. היו המים שהטיל כלן מתחלה ועד סוף, חלוקין או עכורין הרי זה טהור. היו לבנים ונמשכין, טמא. והמטיל טפין עבות מתוך האמה, טהור.

ו. בעל קרי שטבל, ולא הטיל מים קדם שיטבל כשיטיל את המים טמא, מפני שעצמותי שכבת זרע אינן יוצאין אלא כשיטיל מים.

ז. במה דברים אמורים, בחולה או בזקן; אבל ילד פריא, טהור מפני שהוא יורה שכבת זרע בחזקה פחץ, והיא פלה נתקת מן האמה.

ח. עד כמה הוא ילד: כל זמן שעומד על רגלו אחת, ונועל או חולץ מנעלו; ואם אינו יכול לעשות פן מפני חליו, הרי זה חולה לענין זה. וכל אשה ששמשה מטתה, וירדה וטבלה קדם שתקנח עצמה יפה יפה הרי היא בטמאתה.

ט. אחד האיש ואחד האשה ששמשו מטתן, שניהן טמאין; ושניהן ראשון לטמאה, דין תורה. ואין האשה טמאה משום

נוגעת בשכבת זרע, שנגיעת בית הסתרים אינה נגיעה; אלא הממשות, הרי היא כרואה קרי: והוא שתהיה בת שלוש שנים ויום אחד, שנאמר "אשר-ישכב את-אשה" (ויקרא כ, יח).

י. היתה קטנה מבת שלוש שנים, אינה מטמאה בשכיבה; אבל מטמאה בנגיעת שכבת זרע, אם נגעה בבשרה מבחוץ. לפיכך הבועל גדולה שלא כדרכה, טהורה שלא טמא הכתוב אותה בטמאת בית הסתרים, אלא כדרכה.

יא. הבועל את האשה, ולא הוציא שכבת זרע טהור, אף על פי שהערה; וכן האשה טהורה, עד שיוציא האיש.

יב. האשה שפילטה שכבת זרע אם פלטה אותה בתוך שלוש עונות, הרי היא טמאה כרואה קרי, לפיכך סותרת יום אחד אם היתה זבה, כאיש שראה קרי; ומטמאה בכל שהוא. אף על פי שלא יצאת לחוץ, אלא נעקרה והגיעה לבין השנים נטמאה, שהרי שכבת זרע כדמה: מה דמה מטמא בפנים, אף שכבת זרע שתפלט תטמא אותה בפנים.

יג. שכבת זרע עצמה שנפילטה בתוך השלוש עונות מטמאה אחרים שנגעו בה, כדרך שטמאה האשה שפילטה אותה. ואם פלטה אחר שלוש עונות, הרי האשה טהורה; וכן שכבת זרע שנפילטה, טהורה שכבר נפסדה צורתה. וכמה היא עונה, או יום או לילה. ואין העונה שנבעלה בה מן המנין.

יד. כיצד: נבעלה בלילי שבת שלוש עונות שלה, יום השבת וליל אחד בשבת ואחד בשבת; ואם פלטה בתוך זמן זה, טמאה. פלטה מליל שני והלאה, טהורה. והאיש שפרשה ממנו שכבת זרע, אפלו לאחר כמה עונות הרי זו טמאה כל זמן שהיא לחה; והפורשת ממנו, טמא.

טו. שכבת זרע, אינה מטמאה אלא כשהיא לחה: יבשה כחרס, טהורה; ואם יכולה להשרות מעת לעת בפושרין ולחזור לכמות שהיתה, הרי זו טמאה.

טז. כבר בארנו בפרק זה שהרואה קרי, והאשה ששכב איש אותה שכבת זרע, והנוגע בשכבת זרע טמאין מן התורה; וכן האשה שפילטה בתוך שלוש עונות הרי היא טמאה מן התורה, כרואה קרי. אבל שאר האמורים בפרק זה שהן טמאין, כגון מהרהר ומטיל מים אינן טמאין אלא מדבריהם. ולא גזרו עליהם טמאה, אלא לתרומה; אבל לחלין, טהורין.

יז. נכרית שפילטה שכבת זרע שלישראל בתוך השלוש עונות, וכן בהמה שפילטה שכבת זרע שלישראל בתוך זמן זה הרי אותה הנפלטת טמאה; פלטו לאחר זמן זה הרי היא ספק נסרחה, או עדין לא נסרחה.

יח. כבר בארנו בהלכות מטמאי משכב ומושב, ששכבת זרעו שלנכרי טהורה מכלום; לפיכך בת ישראל שפילטה שכבת זרע שלנכרי, אפלו בתוך שלוש עונות הרי היא טהורה. גוי שהרגיש, ונתגיר וירד וטבל, ויצאה ממנו שכבת זרע שהרגיש בה, אחר שטבל הרי זה ספק טמא.

יט. גדולה ששכב אותה קטן פחות מבן תשע שנים, או נכרי או בהמה הרי זו טהורה, שנאמר "ואיש אשר-ישכב את-אשה" (ויקרא כ, יח): עד שיהיה השוכב איש ומישראל, כמו שבארנו.